

uddannelsesproblemerne, som blev forsømt igennem 1980'erne. Man må sige, at den måde, uddannelsespolitikken blev ført på i 1980'erne, var meget ideologisk præget af et bestemt politisk parti, for hvem ideologien gik forud for det at tage højde for, hvad fremtidens problemer var i forhold til arbejdsmarkedsbehovet.

Det er i orden, at man har en ideologi; så kan man være uenig i den. Men det er altså åndssvagt og tåbeligt, at man benægter enhver form for virkelighed og tror, at det kan lade sig gøre at lukke seminarier, bare fordi man måske ikke kan lide skolelærere, og børnehavepædagogseminarier, fordi man ikke kan lide børnehavepædagoger, når man vidste, at antallet af børn steg. Det er en elendig planlægning fra den daværende regerings side og specielt altså den daværende undervisningsministers side.

Når det drejer sig om det private arbejdsmarked, må man også sige, at den daværende borgerlige regering i høj grad har et ansvar. Men dér må man dele det med de private virksomheder, og det er altså ret hyklerisk at høre de private virksomheder råbe op om, at der nu er mangel på arbejdskraft – den arbejdskraft, de ikke selv uddannede.

For nogle år siden, i slutningen af 1980'erne, var der tusindvis af unge mennesker, der ikke kunne få en praktikplads. Hvorfor tog man dem ikke ind? Man vidste jo godt, at årgangene ville blive mindre, og at der ville blive mangel på arbejdskraft i dag.

Derfor synes jeg, at man må sige, at i hele diskussionen om flaskehalse er det, som om den danske arbejdsgivergruppe – ikke alle, men nogle – har en forventning om, at arbejdskraften er til rådighed, selv om de ikke selv har uddannet den.

Det er også, som om arbejdsgiversiden har en forventning om, at arbejdsmarkedet hele tiden skal tilpasse sig dem. Er der mangel på arbejdskraft ude i Vestjylland, så skal folk rejse fra Sjælland omgående, uanset hvordan familieforhold og sådan noget er, og det kan måske endda dreje sig om arbejde i en kortere periode.

Man kunne jo også en gang imellem sige, at virksomhederne skulle flytte den anden vej. Det kunne jo også være, at nogle af virksomhederne skulle overveje at flytte til Lolland, Falster, Syd-sjælland, Nordjylland. Dér har man problemer, og det har man haft hele tiden. Dér kunne man flytte hen, for dér er arbejdskraften jo, hvis man er så interesseret i den.

Vi oplever meget, at den diskussion, som vi har om flaskehalsproblemer, kører man af ideo-

logiske grunde, for så kan man argumentere for, at vi må stramme rådighedsreglerne. Vi ved udmærket godt, at i det omfang man strammer rådighedsreglerne, kan man bidrage til, at den ene part på arbejdsmarkedet, nemlig lønmodtagerne, klart bliver svækket.

Den diskussion, nogle havde for lidt siden om Danmarks Statistiks undersøgelse, har jo selvfølgelig klart bidraget til, at nogle har kunnet få argumenter – tror de. Men den måde, man laver den undersøgelse på, specielt når den bliver formidlet gennem pressen, kan jo ikke bruges som argument for at sige, at de mennesker, der er arbejdsløse, og som står til rådighed for arbejdsmarkedet i dag, ikke vil stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

På samme måde undrer jeg mig også meget over, at man i Finansministeriets redegørelse, som man også henviser til fra arbejdsministerens side, taler om den strukturelle arbejdsløshed på 9 pct. Hvem har vedtaget det? Hvordan kan man sige, at den er 9 pct.? Man kunne da have sagt, at den var 6 pct., 12 pct. Nu er den rent faktisk langt under 9 pct. nogle steder i landet. Det vil sige, at man er under den strukturelle arbejdsløshed. Det er et eller andet tal, som man har fundet frem til, og jeg synes ikke, det er særlig hensigtsmæssigt.

Det, vi vil foreslå som løsning på de her problemer i det omfang, de er der, eller i det omfang, de kommer – for det vil de givetvis gøre på nogle områder – er for det første uddannelse, herunder ikke mindst efteruddannelse og voksenuddannelse, for det andet en bedre planlægning i virksomhederne og inden for de offentlige myndigheder og for det tredje, at man ombytter passive dagpenge til aktiv indsats.

I den forbindelse vil jeg godt nævne, at vi om uddannelser mener, at det drejer sig om at få flere pladser på de videregående uddannelser. Det har vi talt for, og vi mener, at selv om der er kommet flere pladser, er der stadig brug for endnu flere.

Men vi mener, at der ikke mindst er brug for en voksen- og efteruddannelsesreform, og vi beklager derfor meget, at regeringen – i hvert fald indtil videre – har udskudt tidspunktet for, hvornår reformen skal forelægges og vedtages og dermed træde i kraft.

Med hensyn til planlægningen mener vi, at det er vigtigt, at man både fra arbejdsmarkedets side og fra det offentliges side gør klart flere år i forvejen, hvad det er, man forventer. En række